

POVEȘTI CU ANIMALE DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

TEXT DE ANGELA McALLISTER

ILUSTRAȚII DE AITCH

Traducere din engleză de Lidia Dumitru

CUPRINS

AFRICA

Cei zece pușori de struț (<i>Kenya</i>)	6
De ce are ghepardul fălcile ude de lacrimi (<i>poveste zulușă</i>)	8
De ce trăiește hipopotamul în apă (<i>Africa de Est</i>)	9
Ananse și pitonul (<i>Ghana</i>)	12
Furnicile și comoara (<i>Nigeria</i>)	15
Leopardul și berbecul (<i>Africa de Vest</i>)	18
De ce este facocerul urât (<i>Africa de Est</i>)	20

ASIA

Elefantul și orbii (<i>India</i>)	22
Fluturele alb (<i>Japonia</i>)	24
Țara șoarecilor (<i>Tibet</i>)	25
Țăranul și catârul (<i>India</i>)	28
Leul și șacalii cei isteți (<i>India</i>)	29
Urashima și broasca-țestoasă (<i>Japonia</i>)	32
Tigrul care dădea din cap (<i>China</i>)	35
Legenda ursului panda (<i>Tibet</i>)	39
De ce n-are meduza oase (<i>Japonia</i>)	40

AMERICA DE NORD

Bizonul și Aripă de Vultur (<i>poveste Blackfoot</i>)	44
Lupul de prerie (<i>poveste Karuk</i>)	46
Sirenele din insulele Magdalena (<i>Canada</i>)	50
De ce are rândunica coada despicată (<i>poveste amerindiană</i>)	52
Iepurele și omul din Lună (<i>Canada</i>)	54
De ce n-are ursul coadă (<i>poveste irocheză</i>)	56
Băiatul cel orb și cufundarul (<i>poveste inuită</i>)	57
Prima ciocănitoare (<i>poveste amerindiană</i>)	61
Bursucul și ursul (<i>poveste Lakota</i>)	62
Cum și-au ales păsările rege (<i>poveste maya</i>)	65
Printul urs (<i>Mexic</i>)	67
Coiotul și broasca-țestoasă (<i>Mexic</i>)	71

AMERICA DE SUD

Broscuța din pârâu (<i>Peru</i>)	74
Cântecul tatuului (<i>Bolivia</i>)	76
Cele două șinșile (<i>Argentina</i>)	79
Petrecerea din cer (<i>Brazilia</i>)	81
Cum și-au căpătat cărăbușii aripioarele colorate (<i>Brazilia</i>)	83

EUROPA

Privighetoarea (<i>Danemarca</i>)	86
Cei trei țapi arțăgoși (<i>Norvegia</i>)	90
Bufnița din Cowlyd Coomb (<i>Țara Galilor</i>)	92
Regele pisicilor (<i>Scoția</i>)	94
Dapplegrim (<i>Norvegia</i>)	95
Acvila și pitulicea (<i>Scoția</i>)	99
Sfântul Domnoc și albinele (<i>Irlanda</i>)	100
Cei trei purceluși (<i>Anglia</i>)	102
Mikko cel Viteaz (<i>Finlanda</i>)	104
Găinușa pestriță (<i>Franța</i>)	108
Papagalul alb (<i>Spania</i>)	110
Rățușca cea urâtă (<i>Danemarca</i>)	113

AUSTRALIA ȘI OCEANIA

Cum și-a căpătat cangurul marsupiul (<i>Australia</i>)	116
Nanaue, băiatul-rechin (<i>Hawaii</i>)	117
Paikea și Ruatapu (<i>Noua Zeelandă</i>)	120
Emu și curcanul (<i>Australia</i>)	123
Cum trăiau peștii zburători în copac (<i>Papua Noua Guinee</i>)	124

ANEXĂ

Surse	126

PENTRU VIOLET

DESPRE AUTOARE

Angela McAllister este autoarea a peste 80 de cărți pentru copii. Volumele ei au fost adaptate pentru teatru, au fost traduse în nenumărate limbi și au câștigat mai multe premii.

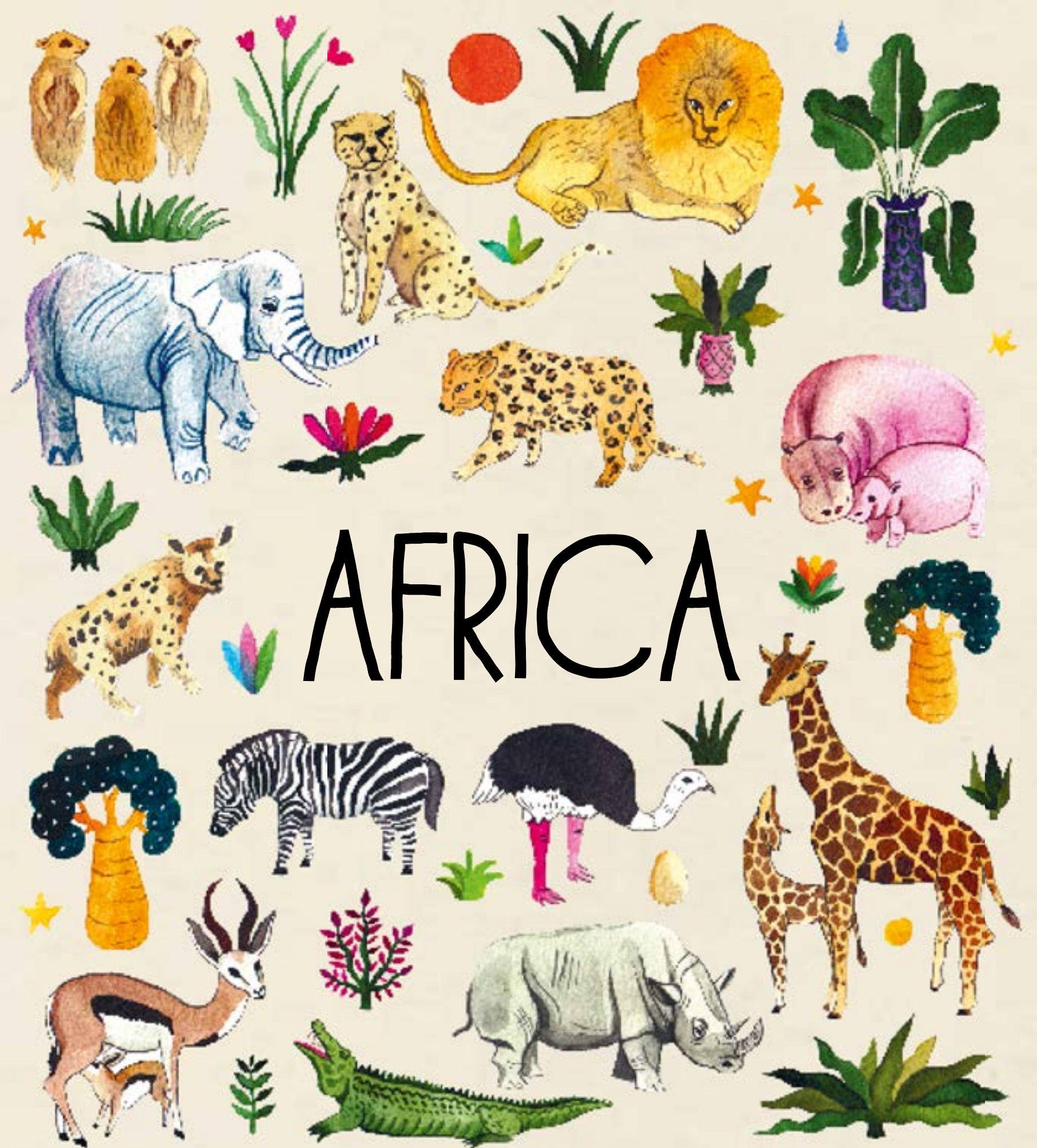
DESPRE ILUSTRATOARE

Aitch este originară din România. Ilustrațiile sale bogate, cu rădăcini în arta populară, sunt inspirate de dragostea ei pentru călătorii și natură. Folosind materiale diverse, precum țesăturile și acuarelele, ilustratoarea își ascunde minunatele personaje printre inflorescențe îndrăznețe, păstrând un filon puternic al moștenirii ei românești.

MULTUMIRILE AUTOAREI

Li se cuvin mulțumiri lui Luke și Eleanor Farmer, Clare Faull și Sally Brown pentru poveștile pe care mi le-au propus și lui Sarah Leonard pentru că mi-a împărtășit povești din copilăria ei din Mexic – A.M.

AFRICA

AFRICA

POVESTE

DIN KENYA

CEI ZECE PUIȘORI DE STRUȚ

Mama struț se mândrea cu cei zece pui proaspăt ieșiți din găoace. Cât era ziua de lungă îi dichisea și îi cocoloșea și le punea cât de desăvârșiți sunt.

— Poate că acum sunteți doar niște mogâldețe de puf, le zicea ea, însă luați aminte, sunteți o mândrețe de struți și când o să vă faceți mari o să aveți pene minunate și o să fiți iuți ca vântul.

Într-o dimineață, mama struț se duse să caute ceva mâncare pentru puii ei. Nu stătuse plecată multă vreme, însă când se întoarse, puii ia-i de unde nu-s. Mama struț alergă înnebunită încoace și-ncolo fâlfâidu-și aripile și strigându-și cei zece puișori rătăciți, însă nici urmă de ei. Nu mică-i fu spaima când zări urmele labelor leoaicei alături de urmele piciorușelor lor.

— Vai, nu! se vaită ea. Bieții mei puișori!

Mama struț se luă după urme până la vizuina leoaicei și acolo își văzu puișorii cuibăriți între labele felinei. Neînfricată, făcu un pas în față.

— Dă-mi puișorii înapoi! strigă.

Leoaica se uită țintă la ea și rânji.

— Ce vrei să spui? toarse ea încetișor. Puii mei sunt tot ce am.

Și îi adulmecă pe cei zece puișori pufoși cu botul ei mustăcios. Mama struț rămase înmărmurită auzind asemenea vorbe.

— Aceia nu sunt puii tăi, îi spuse ea cuprinsă de mânie. Sunt pui de struț – și sunt ai mei!

— Curând o să-ți dai seama că te înșeli, mârâi leoaica. Oricine poate să vadă limpede că sunt zece pui de leu. Dacă nu mă crezi, cheamă-le pe celelalte animale și întrebă-le.

Mama struț își fâlfâi aripile neputincioasă. „Nu pot să-mi salvez bieții puișori de una singură“, se gândi ea, și dădu fuga degrabă să le aducă pe celelalte animale. Le găsi pe zebra și pe antilopă, pe antilopa gnu, pe girafă și pe babuin, care îi ascultară păsul și se învoiră să se întâlnească mai târziu la vizuina leoaicei. Curând li se alătură și mangusta. Când auzi ce necaz dăduse peste mama struț, rămase o clipă pe gânduri.

- Cred că pot să te ajut, îi spuse aceasta, însă mai întâi trebuie să faci numai ceva.
- Fără doar și poate, zise mama struț. Fac orice numai ca să-mi capăt înapoi bieții puișori.
- Lângă vizuina leoaicei se află un mușuroi înalt, zise mangusta. Sapă un tunel pe sub el, cu intrarea în față și cu ieșirea în spate, și pe urmă așteaptă-le pe celelalte animale.

Mama struț găsi mușuroiul și făcu întocmai cum o învățase mangusta. Celelalte animale sosiră curând și se așezară lângă vizuina leoaicei.

- Iată, zise mama struț, uitați-vă la puișorii aceștia mititei, cu ciocurile lor frumoase și grumajii lor lungi. Spuneți-i leoaicei ai cui sunt!

Animalele se holbară la cei zece puișori pufoși și apoi la leoaică. Aceasta se ridică lenevoasă. Își scoase ghearele și căscă, dezvelindu-și colții albi și ascuțiți. Zebra dădu din copite neliniștită.

- Păi, după mine... este limpede ca lumina zilei că sunt pui de leu, zise aceasta din urmă.
- Da, negreșit, se bâlbâi antilopa. Cu siguranță nu sunt pui de struț.
- Pui de leu, fără îndoială, mormăi antilopa gnu.

Girafa și babuinul încuviințară. Mamei struț nu-i veni să-și creadă urechilor. Atunci mangusta se băgă în vorbă:

- Ce prostie! strigă aceasta. Cine a mai pomenit o mamă cu blană și niște pui cu pene?
- Leoaica se uită țintă la mangustă și mârâi înfuriată, însă mangusta se dădu mai aproape.

— Cu toții știm că aceia sunt puișori de pasăre, nu pui de leu, și că sunt ai mamei struț, zise ea. Leoaica e o hoată! adăugă mangusta, apoi se răsuci și dădu să fugă spre mușuroi.

Leoaica scoase un răget de furie și se năpusti pe urmele ei, însă mica vietate se vârî în tunel. Numai decît, mama struț se năpusti în vizuină și își strânse puișorii. Totuși, leoaica nu mișcă niciun fir de mustață. Rămăsese cu ochii la mușuroi, nebăgând de seamă că mangusta o zbughise prin gaura din spate. Toate animalele se făcură nevăzute. Mama struț își duse puișorii acasă și niciodată nu se săturară să audă povestea despre ziua când o lăsaseră pe leoaică să se zgâiască într-o gaură pustie.

AFRICA

POVESTE ZULUȘĂ

DE CE ARE GHEPARDUL FĂLCILE UDE DE LACRIMI

Într-o dimineață, un vânător leneș stătea la umbra unui copac și privea o turmă de gazele care pășteau în preajmă. Nu se ostenise să vâneze în ziua aceea, însă în scurtă vreme zări o mamă ghepard apropiindu-se de turmă.

Vânătorul urmări animalul furișându-se prin iarbă, cu ochii țintă la o tânără gazelă care se îndepărtase de turmă. Dintr-odată, felina țâșni, alergând atât de iute încât labelle abia-i mai atingeau pământul. Până să apuce gazela să o ia la fugă, se și năpusti asupra ei. Mama ghepard își târî prada la umbră, unde o așteptau trei pui înfomețați.

„De-aș avea și eu un animal care să vâneze așa pentru mine!” se gândi vânătorul.

Ce văzuse îi dădu o idee. Știa că gheparzii nu atacă niciodată oamenii, așadar se hotărî să fure un pui și să-l dreseze. Vânătorul așteptă până când mama ghepard se duse să se adape dintr-un ochi de apă și își încercă norocul. Se apropie de locul umbrat unde ședea puii și, coborându-și privirea, îi cercetă pe rând. „Pe care să-l aleg?” se întrebă el. Nefiind în stare să se hotărască, îi fură pe toți trei.

Când se întoarse și văzu că puii ei dispăruseră, mama ghepard, deznădăjduită, izbucni în plâns. Plânse noaptea întreagă și a doua zi, până când lacrimile îi lăsară pete negre în josul fălcilor. Un bătrân care cunoștea obiceiurile animalelor veni s-o întrebe ce s-a întâmplat. Când auzi fapta, se duse degrabă să le spună bătrânilor satului.

— Vânătorul acesta nu doar a furat, spuseră bătrânii furioși, ci mai mult, a încălcat tradițiile tribului nostru și ne-a acoperit de ocară. Un vânător nu trebuie să se folosească decât de forță și dibăcie.

Așa că îl alungară din sat.

După aceasta, bătrânul luă cei trei pui de ghepard furați și îi înapoie mamei lor. Și din ziua aceea, petele lacrimilor ei apar pe fălcile fiecărui ghepard, ca să le amintească vânătorilor că trebuie să respecte tradiția.